

Virginie T.

Οι Έκπτωτοι Άγγελοι - Τόμος 1ος

Χόρεψε, Άγγελέ μου

Virginie T. Χόρεψε, Άγγελέ Μου

Αннотация

Μεταφυσικό μυθιστόρημα ανάμεσα σε μια θνητή που βρίσκεται σε κίνδυνο και έναν άγγελο

Η Κέιτλιν είναι πρώτο όνομα στην αφίσα του Αμερικανικού Θεάτρου Μπαλέτου της Νέας Υόρκης εδώ και πολλά χρόνια. Μοναχική και εσωστρεφής, η ζωή της περιστρέφεται γύρω από τον χορό και η μεγαλύτερη φαν της δεν είναι άλλη από τη γιαγιά της. Τα πάντα ανατρέπονται, όταν κάποιος αρχίζει να την παρενοχλεί. Ποιος είναι; Τι γυρεύει; Η γιαγιά της είναι πανέτοιμη να την προστατεύσει, ακόμα και να την βάλει στον δρόμο του μυστηριώδους γείτονά της, Μπαρακιέλ.

Содержание

Οι Ἐκπτώτοι Ἄγγελοι	5
Κεφάλαιο 1	6
Κεφάλαιο 2	20
Κεφάλαιο 3	32
Κонец ознакомительного фрагмента.	44

Χόρεψε, Άγγελέ μου
<i>I de Oi Έκπτωτοι Άγγελοι</i>
Virginie T.

Η Κέιτλιν είναι πρώτο όνομα στην αφίσα του Αμερικανικού Θεάτρου Μπαλέτου της Νέας Υόρκης εδώ και πολλά χρόνια. Μοναχική και εσωστρεφής, η ζωή της περιστρέφεται γύρω από τον χορό και η μεγαλύτερη φαν της δεν είναι άλλη από τη γιαγιά της. Τα πάντα ανατρέπονται, όταν κάποιος αρχίζει να την παρενοχλεί. Ποιος είναι; Τι γυρεύει; Η γιαγιά της είναι πανέτοιμη να την προστατεύσει, ακόμα και να την βάλει στον δρόμο του μυστηριώδους γείτονά της, Μπαρακιέλ.

Χόρεψε, Άγγελέ μου

Οι Έκπτωτοι Άγγελοι

Τόμος 1ος

Virginie T

Tzoanna Karanika

©2020 T. Virginie

Υποχρεωτική κατάθεση: Φεβρουάριος 2020

Κεφάλαιο 1

Κείτλιν

Από τότε που ξεκίνησα να χορεύω, δεν θυμάμαι τον εαυτό μου περισσότερο στρεσαρισμένο. Όπως και να' χει, οι πρόβες συνεχίζονται κανονικά και εγώ κατάφερα ήδη να πάρω τον πρωταγωνιστικό ρόλο, όπως άλλωστε και τις πέντε προηγούμενες φορές. Δεν με αποκαλούν τυχαία ανερχόμενο αστέρι του Αμερικανικού Θεάτρου Μπαλέτου και σίγουρα έχω κερδίσει τη θέση αυτή με το σπαθί μου. Έχω παλέψει σκληρά. Έχω θυσιάσει τόσα και τόσα για να φτάσω ως εδώ. Ο χορός είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου, του είναι μου και φυσικά αποκλείεται να αφήσω τα πρόσφατα γεγονότα να με εμποδίσουν από το να είμαι αυτή που είμαι. Κλείνω τα μάτια μου, απομονώνομαι απ' όλους και φέρνω στη μνήμη μου όλα τα κρίσιμα στάδια που με οδήγησαν εδώ.

Χάρη στον δάσκαλο του μπαλέτου και την τρομερή επιμονή του να πείσει τους γονείς μου, κατάφερα να έρθω στη Νέα Υόρκη σε πολύ νεαρή ηλικία. Όσα ευχαριστώ και να του πω είναι λίγα σε σχέση με το μέλλον που μου δόθηκε. Θυμάμαι ακόμα πόση παρενόχληση δέχτηκαν οι γονείς μου από τον δάσκαλό μου. Ο Μείσον Τζαζ είναι - το λιγότερο που θα μπορούσα να πω - ένας πολύ αποφασισμένος άνθρωπος και ήταν πολύ σημαντικό γι' αυτόν να τα καταφέρω

στον χορό. Όπως πολλά κορίτσια, ξεκίνησα τον κλασικό χορό στην ηλικία των τεσσάρων, επειδή η μητέρα μου ήλπιζε να διοχετεύσω την υπερβολική μου ενέργεια σε κάτι δημιουργικό και να κοινωνικοποιηθώ. Με ύψος περίπου ένα μέτρο, ήμουν ένα κοριτσάκι πολύ συννεσταλμένο που αναζητούσε μια διέξοδο από τη δίνη των συναισθημάτων που με κατέκλυζαν και μου φαίνονταν τόσο ακατανόητα. Το καθετί μπορούσε να γίνει η αρχή εσωτερικών συγκρούσεων, άγχους, μέχρι και κρίσης πανικού. Γι' αυτό, λοιπόν, επέλεξα από πολύ νωρίς να μιλάω ελάχιστα και να μένω μακριά από κάθε κοινωνική αλληλεπίδραση. Σύμφωνα με τη διάγνωση ενός γιατρού, πάσχω από μια αρκετά ελαφριά μορφή αυτισμού που ωστόσο μου επιτρέπει να έχω μια φυσιολογική ζωή. Οι νοητικές μου ικανότητες κρίθηκαν μέτριες, αλλά αρκετά αναπτυγμένες, έτσι ώστε οι ανθρώπινες σχέσεις να είναι πραγματικό πρόβλημα για εμένα. Εκείνη την εποχή, αυτό δεν σήμαινε απολύτως τίποτα για μένα, εκτός του ότι ήμουν διαφορετική από τα υπόλοιπα παιδιά και δεν χρειαζόμουν τον κύριο με την άσπρη ρόμπα να μου το πει. Στη μητέρα μου είπαν πως ο χορός θα μπορούσε να είναι η θεραπεία όλων των κακών που με είχαν βρει. Ένας τρόπος για να εκφράσω όλα όσα έπνιγα μέσα στο σώμα και την καρδιά μου. Αν ήξερε τότε πού θα μας οδηγούσε αυτή η απόφαση, ίσως να το είχε σκεφτεί καλύτερα πριν με στείλει μπαλέτο. Ο Μέισον κατάφερε πολύ γρήγορα να διακρίνει τις δυνατότητές μου και έτσι, από

απλή εξωσχολική δραστηριότητα ο χορός μετατράπηκε σε ακόρεστο πάθος που κατέκλυζε το είναι μου και άλλαξε όλη τη ζωή της οικογένειάς μου μαζί με την προοπτική τους για το μέλλον.

Το μπαλέτο ήταν όντως θαυματουργή γιατρεία. Χορεύοντας κατάφερα να εκφράσω όλα όσα κράταγα μέσα μου: τον θυμό, τη ζήλια, τον έρωτα. Στα έξι μου, πήρα μέρος στον πρώτο διαγωνισμό χορού, αφήνοντας κατάπληκτη την κριτική επιτροπή με την ωριμότητά μου. Κάθε φορά, σάρωνα τα βραβεία και οι γονείς μου με πήγαιναν όπως-όπως από πόλη σε πόλη. Η ζωή μας ήταν ένα ασταμάτητο πήγαιν' έλα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Φλόριντα. Εκείνα τα χρόνια, οι γονείς μου μού έδωσαν τα πάντα, προκειμένου να μην μπουν εμπόδιο στην πρόοδό μου, βάζοντας στην άκρη τις δικές τους επιθυμίες και ανάγκες. Τίποτα άλλο πια δεν είχε σημασία για μένα εκτός από τον χορό· δηλαδή ακριβώς το αντίθετο από αυτό που ήλπιζαν οι γεννήτορές μου, μιας και κρυφή τους επιθυμία ήταν να ανοιχτώ στον κόσμο. Στο καθημερινό μου πρόγραμμα ήρθαν να φορτωθούν εκτός από τα υποχρεωτικά σχολικά μαθήματα και δέκα ώρες μπαλέτου την εβδομάδα, μα ούτε αυτές μου ήταν αρκετές. Ήδη από τότε ζούσα μόνο για τον χορό. Ο πατέρας μου δούλευε υπερωρίες για να μπορεί να πληρώνει τα μαθήματά μου και τα οικονομικά στο σπίτι είχαν ζοριστεί πραγματικά, ακόμα κι αν ο Μέισον δεν ζήτηγε χρήματα για όλα τα μαθήματα. Έτσι, οι γονείς μου

αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την επιθυμία τους για δεύτερο παιδί λόγω έλλειψης χρόνου και χρημάτων. Στα οχτώ μου, ήταν πια προφανές σε όλους πως δεν γινόταν να συνεχιστεί έτσι αυτή η κατάσταση. Το πρόβλημα ήταν, όμως, ότι ο χορός είχε γίνει το ναρκωτικό μου και μου ήταν πια αδύνατο να τον εγκαταλείψω. Οι διακοπές ήταν ένα αληθινό βασανιστήριο, παρόλο που προπονούμουν μόνη μου. Η επιστροφή στα μαθήματα χορού ήταν για μένα πραγματική ανακούφιση, το πολύτιμο οξυγόνο που μου ήταν απαραίτητο για την επιβίωσή μου. Ο δάσκαλός μου άρχισε να βάζει ιδέες στους γονείς μου να με στείλουν στη Νέα Υόρκη, στον δικό μου επίγειο παράδεισο, τη σχολή αμερικανικού μπαλέτου. Η ρητή και άμεση άρνησή τους ήταν για μένα μαχαιριά στη μικρή μου καρδιά. Με την άρνησή τους μου αφαιρούσαν το δικαίωμα να είμαι φυσιολογική, να είμαι ο εαυτός μου. Εκ των υστέρων, μπορώ φυσικά να δω καθαρά όλες τις θυσίες που έκαναν για να μπορέσω να πραγματοποιήσω το όνειρό μου, αλλά εκείνη την εποχή ήμουν πολύ μικρή για να το συνειδητοποιήσω και τους μισούσα. Από τα βάθη της ψυχής μου.

«Σας παρακαλώ, αφήστε με να πάω σ' αυτή τη σχολή. Ο Μείσον λέει ότι είναι η καλύτερη για εμένα».

«Αποκλείεται, Κέιπλιν. Εδώ είναι η δουλεία μας, το σπίτι μας, όλοι μας οι φίλοι και δεν υπάρχει περίπτωση φυσικά να σε αφήσουμε να πας μόνη σου τόσες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά». «Μα πάντα μόνη μου είμαι έτσι κι αλλιώς, οπότε

ποια θα είναι η διαφορά;»

Αποφάσισα να φύγω από το σπίτι. Πληγωμένοι, με είδαν να βρίσκω καταφύγιο στον πιο δικό μου άνθρωπο, στην άνευ όρων φανατική μου θαυμάστρια, τη γιαγιά μου, η οποία έμενε δυο βήματα από το πατρικό μου.

«Γιαγιά, δεν θέλουν να γίνει το όνειρό μου πραγματικότητα. Προτιμούν να καταλήξω σερβιτόρα. Όμως, εγώ γεννήθηκα για να χορεύω. Εσύ το ξέρεις καλά. Με τον χορό μπορώ να πω όλα όσα θέλω. Μου είναι απαραίτητος για να είμαι καλά. Γιατί δεν με καταλαβαίνουν;»

«Ω, μικρή μου γατούλα, Κέιτλιν, ηρέμησε. Έλα να κάνεις μια αγκαλιά τη γιαγιά».

Κούρνιασα στην αγκαλιά της. Η αργή και σταθερή αναπνοή της κατάφερνε πάντα να απαλύνει τα βάσανά μου. Φόραγε, όπως πάντα, αυτό το άρωμα τριαντάφυλλο που η μυρωδιά του έμενε ανεξίτηλη στη μνήμη και η ήρεμη φωνή της μαρτυρούσε τη μεγάλη της εμπειρία στη ζωή. Ήταν η μόνη που με έκανε να νιώθω ότι είμαι όπως όλοι οι υπόλοιποι γύρω μου. Καταλάβαινε τι ήθελα, ακόμα κι αν δεν είχα πει λέξη. Ποτέ δεν με είχε αντιμετωπίσει σαν κάποια αλλόκοτη. Για εκείνη ήμουν πάντα η λατρεμένη της μικρή γατούλα, Κέιτλιν.

«Όλα θα γίνουν, όπως πρέπει, στην ώρα τους, γατούλα μου. Θα δεις».

Δεν την πίστεψα, αλλά δεν της το είπα ποτέ, αφού ήταν,

και είναι ακόμα και σήμερα, ο μοναδικός άνθρωπος που δεν θα ήθελα να απογοητεύσω για κανένα λόγο. Επιπλέον, αποδείχθηκε πως η γιαγιά μου είχε δίκιο. Χρειάστηκαν δυο χρόνια. Δυο ατελείωτα χρόνια γεμάτα τσακωμούς μεταξύ των ξεροκέφαλων γονιών μου και του πεισματάρη δασκάλου μου. Δυο απελπιστικά χρόνια γεμάτα πήγαιν' έλα στη γιαγιά μου για να με ηρεμεί, αλλά τελικά καταφέραμε να φύγουμε από τη Φλόριντα. Οι γονείς μου αναγκάστηκαν να πάρουν μετάθεση στη Νέα Υόρκη για να μπορέσουν να με ακολουθήσουν σε αυτή την περιπέτεια. Εξάλλου, πίστευαν ότι είμαι πολύ μικρή για να είμαι μακριά από την οικογένεια. Εκείνη η μέρα ήταν πραγματικά πολύ δύσκολη. Ο υπερβολικός μου ζήλος να μπω σε μια εξειδικευμένη σχολή χορού, η οποία ξεπερνούσε κατά πολύ τις προσδοκίες μου, δεν με άφησε να συνειδητοποιήσω τι σήμαινε αυτό για τη ζωή μου. Φεύγοντας από αυτό το ηλιόλουστο μέρος σήμαινε ότι έφευγα μακριά και από τη γιαγιά μου. Ο πόνος ήταν ανείπωτος και ίσα που τον απάλυνε η υπόσχεση της γιαγιάς μου.

«Θα έρχομαι τακτικά να σε βλέπω και δεν θα χάσω ούτε μια πρεμιέρα σου. Στο υπόσχομαι, γατούλα μου. Θέλω να μου υποσχεθείς και εσύ ότι θα δώσεις τον καλύτερο εαυτό σου για να ανέβεις στην κορυφή. Πήγαινε να κάνεις το όνειρό σου πραγματικότητα και να δείξεις σ' όλο τον κόσμο ποια είναι η πραγματική Κέιτλιν». «Θα μου λείψεις, γιαγιά».

Πόσο έκλαψα μέσα στο αυτοκίνητο που με οδηγούσε

στη νέα μου ζωή. Μου ήταν αδύνατο ακόμα και να ευχαριστήσω τους γονείς μου που τα εγκατέλειψαν όλα για χάρη μου: οικογένεια, φίλους, σπίτι. Ακόμα και σήμερα, η ανάμνηση του αποχαιρετισμού μου από τη γιαγιά μου προκαλεί σφίξιμο στην καρδιά αλλά και ένα γλυκό χαμόγελο ταυτόχρονα. Γιατί κράτησε την υπόσχεσή της. Και εγώ τη δική μου.

Για πολλούς, η εισαγωγή στην αμερικανική σχολή μπαλέτου είναι ένας μύθος. Ζούνε με την ελπίδα, το ονειρεύονται, αλλά ποτέ δεν το καταφέρνουν, γιατί μόνο η αφρόκρεμα και οι ευνοούμενοι έχουν πρόσβαση. Ευτυχώς για εμένα, ο Μείσον με προετοίμασε πολύ καλά και έτσι η εισαγωγή μου στη σχολή αποδείχθηκε τυπική διαδικασία. Ήμουν μόνο δέκα χρονών κι όμως μάγεψα ακόμα και τους πιο σπουδαίους χορευτές με το ταλέντο μου και τα συναισθήματα που μετέδιδα σε κάθε μου χορευτική φιγούρα. Εκτέλεσα άψογα πικέ, αραμπέσκ και πα ντε σα¹ και κατάφερα να αποσπάσω πλήρη υποτροφία, η οποία μου έδωσε τη δυνατότητα να πάρω μέρος στα μαθήματα του τμήματος εφήβων από την ερχόμενη κιόλας εβδομάδα. Και έτσι ήρθε να προστεθεί ακόμα μια διαφορά σε σχέση με τους συνομηλίκους μου. Εξακολουθούσα να βρίσκομαι στο περιθώριο λόγω της πολύ μεγάλης διαφοράς ηλικίας με τους υπόλοιπους σπουδαστές. Η ζωή και οι στόχοι μας ήταν πέρα για πέρα διαφορετικοί, με μόνη εξαίρεση το κοινό μας πάθος. Τα δεκαπεντάχρονα κορίτσια έβλεπαν τα

κορμιά τους να ανθίζουν σαν μπουμπούκια και γύρευαν να τραβήξουν τα βλέμματα των αγοριών, την ώρα που εγώ πέρναγα τις μέρες μου μπροστά στον καθρέφτη με μοναδικό στόχο να τελειοποιήσω την πρακτική μου. Αυτό δεν άλλαξε ποτέ, μιας και η ζήλια των υπολοίπων για την πρόοδό μου συντηρούσε αυτή την κατάσταση. Η περίοδος της εφηβείας μου εξάλλου δεν είχε και κανένα ενδιαφέρον σε σύγκριση με των συνομηλίκων μου. Φλέρταρα λιγάκι, περισσότερο για να μιμηθώ τους άλλους και όχι γιατί πραγματικά το ήθελα, αλλά ακόμα κι έτσι δεν είχα μεγάλη επιτυχία. Ένα αόρατο εμπόδιο ορθωνόταν ανάμεσα στα νεαρά αγόρια που γύρευαν να αποκτήσουν εμπειρίες και σε εμένα: την πλήρη έλλειψη κατανόησης. Ποτέ μου δεν κατάφερνα να καταλάβω τι περίμεναν από εμένα. Το ίδιο και εκείνα. Από την άλλη μεριά, ούτε κι εγώ ήξερα τι ήθελα από τα αγόρια που είχα κατά καιρούς. Σίγουρα να μην νιώθω τόση μοναξιά. Η εμπειρία δεν ήταν δυσάρεστη, μόνο που δεν ένιωθα κανένα ιδιαίτερο δέσιμο· και αν κρίνω από το πόσο εύκολα με άφηναν, τα συναισθήματα ήταν αμοιβαία. Δεν άφησα τους χωρισμούς να επιβαρύνουν την ψυχολογία μου και έτσι πήρα τελικά την απόφαση να είμαι μόνη παρά με κάποιον που δεν με καταλαβαίνει.

Και να 'μαι, λοιπόν, δώδεκα χρόνια αργότερα, έτοιμη να ανέβω στην σκηνή για την πρόβα τζενεράλε στο ρόλο της Ωραίας Κοιμημένης. Το να ενσαρκώσω την πριγκίπισσα Αουρόρα ήταν για εμένα παιδικό όνειρο και να που

τώρα έφτασε η μεγάλη στιγμή. Στην αυριανή πρεμιέρα, θα βρίσκεται και η γιαγιά μου· στην πρώτη σειρά. Θα μείνει μαζί μου για κάποιες μέρες, προτού επιστρέψει στο σπίτι της και έτσι αυτό το χρονικό διάστημα θα μπορέσουμε να μηδενίσουμε το κοντέρ και να ξεχάσουμε πόσο πολύ λείπουμε η μια στην άλλη τους μήνες που είμαστε χώρια και τόσο μακριά. Φυσικά, θα είναι και οι γονείς μου εκεί, αλλά πάντα θα στέκονται εμπόδιο στη σχέση μας άσχημα συναισθήματα και μια πικρία που κανένας μας δεν έχει καταφέρει να εκφράσει. Η αφοσίωσή μου στη σχολή χορού, καθώς και η υποτροφία που κέρδισα με βοήθησαν να ανοίξω γρήγορα τα φτερά μου και να κατακτήσω την ανεξαρτησία μου. Πολύ γρήγορα, μου απέδωσαν τον χαρακτηρισμό της αχάριστης και οι κατηγορίες διαδέχονταν η μια την άλλη. Μου κράταγαν κακία που τους υποχρέωσα να εγκαταλείψουν την Φλόριντα, που δεν τους έδωσα ούτε τον απαραίτητο χρόνο να αντιδράσουν ούτε καν να σκεφτούν πως σαν γονείς μπορούν να έχουν προσδοκίες από το παιδί τους. Όταν ήμουν πιο μικρή, τους ανταπαντούσα πως τους είχα ζητήσει να με φέρουν στη Νέα Υόρκη, αλλά όχι και να με ακολουθήσουν. Μα πως ήταν δυνατόν γονείς με τέτοια όνομα, με τέτοια αξιοπρέπεια να έστελναν το δεκάχρονο παιδί τους χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά μόνο του! Η κατάσταση χειροτέρευσε γρήγορα και είναι πλέον πολύ δύσκολο να διορθωθεί λόγω της υπέρμετρης ζήλιας τους για

την εξαιρετική σχέση που έχω με τη γιαγιά μου. Βαθιά μέσα μου, είμαι ευγνώμων για όλα όσα μου παρείχαν. Μου είναι όμως αδύνατο να τους εκφράσω αυτή την ευγνωμοσύνη και είναι πλέον πολύ αργά για να το καταλάβουν αυτό. Ξαφνικά, είμαι στα μάτια τους μια απογοήτευση παρά την απίστευτη επιτυχία μου και η απόφαση να μην κάνουν άλλο παιδί, που θα τους έδινε περισσότερα από εμένα είναι για εκείνους αβάσταχτη θυσία.

Η ευτυχία μου θα είχε ολοκληρωθεί, εάν η διασημότητά μου - πράγμα πολύ σχετικό βέβαια, να είστε σίγουροι γι' αυτό, μιας και ο κόσμος του χορού δεν έχει καμία σχέση με το Χόλιγουντ και τα αστέρια του κινηματογράφου - δεν συνοδευόταν από δυσαρέσκειες σχετικά με την προβολή μου. Εδώ και εβδομάδες, η φωτογραφία μου βρίσκεται σε όλους τους δρόμους της Νέας Υόρκης. Είναι η καλύτερη διαφήμιση για το θέαμα που θα προβληθεί στο διάσημο Λίνκολν Σέντερ. Εγώ, όμως, από τότε δεν μπορώ να πατήσω το πόδι μου έξω από το σπίτι χωρίς να με αναγνωρίσει κάποιος, χωρίς να χρειαστεί να υπογράψω αυτόγραφα και, ακόμα πιο ανησυχητικό είναι το γεγονός ότι λαμβάνω πρόστυχα γράμματα. Προσπάθησα να τα αγνοήσω, αλλά τα γράμματα συνεχίζουν ολοένα να έρχονται με αποτέλεσμα να έχει πέσει το ηθικό μου. Δεν έχω, βέβαια, πλέον χρόνο να το σκέφτομαι.

«Κείτλιν, σειρά σου. Το σόλο σου στο δάσος».

Και ξεκινάω. Με ένα γκραν ζετέ βρίσκομαι στο κέντρο

της σκηνής, αντρσά, πα ντε μπουρέ, μανέζ και έπειτα, φουετέ² . Στον κλασικό χορό τα πάντα εξαρτώνται από τον ρυθμό, την ακρίβεια, τη φινέτσα και τη μυική δύναμη. Έχω σβέλτο κορμί χωρίς να κάνω την παραμικρή προσπάθεια. Αυτή τη σβελτάδα λαχταρούν ένα σωρό χορεύτριες που είναι πάντα σε αυστηρή δίαιτα. Χάρη σε αυτό το κορμί καταφέρνω να βρίσκομαι σε πλήρη αρμονία με τη μουσική και να μεταφέρομαι σε έναν άλλο κόσμο, σε έναν κόσμο διαφανή, στον οποίον ελίσσομαι ανεμπόδιστα. Ή μάλλον ελίσσόμεν. Όσο κι αν προσπάθησα να εμποδίσω τις παρασιτικές σκέψεις που μονοπωλούν το μυαλό μου μού είναι αδύνατο να ορθώσω τοίχο ανάμεσα στα συναισθήματα και την καλλιτεχνική έκφρασή μου· είναι πάντα άρρηκτα συνδεδεμένα. Προτού ακόμα κάνω το τελευταίο άλμα, το ξέρω πως δεν θα βρεθώ πολύ ψηλά. Το νιώθω βαθιά μέσα μου, το βλέπω και στο πρόσωπο των άλλων χορευτριών της ομάδας μου που μου το επιβεβαιώνουν. Φαίνονται τόσο ικανοποιημένες, καθώς με βλέπουν να αποτυγχάνω. Ο κόσμος του χορού είναι σαν τον κόσμο του καρχαρία, όπως ακριβώς συμβαίνει και στη Γουόλ Στριτ. Παραμονεύουν και με την πρώτη ευκαιρία θα προσπαθήσουν να μου αρπάξουν τη θέση και να γίνουν εκείνες οι πρώτες μπαλαρίνες πάνω στην σκηνή. Η Αγκάθα είναι η πιο σκληρή απ' όλες. Η πιο αδίστακτη, η πιο ανελέητη. Πάντα βρίσκει μια καλή πρόφαση για να με φέρει σε δύσκολη θέση. Με αντιπάθησε από την πρώτη μέρα

που πάτησα το πόδι μου στην σχολή. Πριν εμφανιστώ εγώ, εκείνη ήταν η μεγάλη ελπίδα της ομάδας. Όταν όμως έκανα την εμφάνισή μου με το αθώο ύφος μου και την παντελή άγνοια σε κάθε είδους ανταγωνισμό, έγινε η δεύτερη, η αντικαταστάτριά μου σε περίπτωση ατυχήματος, αν και μέχρι στιγμής δεν υπήρξε ποτέ κανένα. Η Αγκάθα είναι οχτώ χρόνια μεγαλύτερή μου. Διανύει τα τελευταία της χρόνια πάνω στην σκηνή και με την πάροδο των ετών κατόρθωσε να γίνει ιδιαίτερα επικριτική. Υποθέτω πως κρυφό της όνειρο ήταν να τελειώσει την καριέρα της γνωρίζοντας την αποθέωση και ξέρει καλά πως γι' αυτή την αποτυχία μοναδική υπεύθυνη είμαι εγώ. Εγώ, από την άλλη, είμαι στην καλύτερη ηλικία για τον χορό, ενώ η Αγκάθα δεν έχει πάνω από δέκα χρόνια μπροστά της.

Ό,τι κι αν κάνει, θα βρίσκομαι πάντα ένα βήμα μπροστά, αρπάζοντας τη θέση που θεωρεί δική της, ακόμα κι αν ξόδευε όλη της την περιουσία για να το αλλάξει αυτό. Η Αγκάθα κατάγεται από μια σπουδαία οικογένεια αριστοκρατών, η οποία έχει στην κατοχή της αρκετά ακίνητα σε σικάτες γειτονιές του Μανχάταν. Πίστευε από μικρή πως το βαρύγδουπο όνομά της θα άνοιγε όλες τις πόρτες, πως θα αρκούσαν μερικά χαρτονομίσματα πάνω στο τραπέζι για να ξεκλειδώσουν ακόμα και οι πιο «δύσκολες» κλειδαριές. Ο ερχομός μου, όμως, έβαλε ένα τέλος στις αυταπάτες της, ακόμα κι αν δεν μπορεί να το αποδεχτεί. Ήταν έτοιμη να μου προτείνει ένα σημαντικό

χρηματικό ποσό προκειμένου να με πείσει να αποσυρθώ από τη σκηνή. Προφανώς, πήρε πολύ στραβά την άρνησή μου. Ειλικρινά, δεν έχω το παραμικρό ενδιαφέρον για τα χρήματα. Αξίζει να είσαι πλούσιος, αν είσαι στην πραγματικότητα δυστυχημένος; Χωρίς τον χορό, νιώθω πως είμαι φυλακισμένη μέσα στο ίδιο μου το σώμα. Δεν μπορώ να παραιτηθώ από τον χορό. Η αντίπαλός μου δεν το κατάλαβε ποτέ αυτό και ούτε θα το καταλάβει. Γι' αυτήν, σημασία έχει μόνο η δόξα. Η δόξα και η αναγνώριση. Λες και το μπαλέτο είναι ένας λαμπερός κόσμος γεμάτος παγιέτες! Αντιθέτως, είναι κυρίως ένας κόσμος γεμάτος ιδρώτα και μόχθο.

«Τς τς τς. Κέιτλιν. Δεν είσαι και στην καλύτερη φόρμα σου, σωστά; Μπορώ να σε αντικαταστήσω, αν έχεις αλλού το μυαλό σου. Το κοινό δεν θα καταλάβει τίποτα, στο εγγυώμαι. Και φυσικά, πρέπει πάνω απ' όλα να σκεφτόμαστε τους θαυμαστές μας».

Λες και θα δεχόμουν κάτι τέτοιο! Προτιμώ να περνάω από μπροστά της χωρίς να της ρίχνω ούτε ματιά. Εκτός από μια λεκτική αναμέτρηση, αυτό που την βγάζει τελείως εκτός εαυτού είναι να την αγνοείς. Και ευτυχώς για εμένα το κατάλαβα πολύ γρήγορα.

«Σκύλα! Ο πρώτος ρόλος μού ανήκει δικαιωματικά και θα τον έχω!»

Μόνο στα όνειρά της, φυσικά. Γιατί, στην πραγματικότητα, ο πρώτος ρόλος μού ανήκει και δεν

πρόκειται να πάω πουθενά. Είναι ώρα να το πάρει
απόφαση.

Κεφάλαιο 2

Κείτλιν

Επιτέλους, η μέρα της πρεμιέρας έφτασε. Παρόλο που τα δυσάρεστα γράμματα αυξήθηκαν πολύ, κατάφερα να ξαναπάρω την πάνω βόλτα, κυρίως αδειάζοντας το μυαλό μου και αποβάλλοντας μέσω του χορού κάθε επίμονο συναίσθημα που με έπνιγε. Φυσικά, κάτι τέτοιο δεν ήταν εύκολο, μιας και τα γράμματα γινόντουσαν ολοένα και πιο απειλητικά, όσο πλησιάζαμε στην πρεμιέρα. Μάλιστα, το τελευταίο γράμμα, την ημέρα της παράστασης, δεν έφτασε στο θέατρο όπως τα προηγούμενα, αλλά απευθείας στο σπίτι μου, στο καταφύγιό μου, πράγμα διόλου ενθαρρυντικό που με γέμισε ανασφάλεια. Ο χορογράφος βρήκε το ύφος μου κάπως επιθετικό στην πρόβα τζενεράλε και μου ζήτησε να απαλύνω λίγο την έκφραση του προσώπου μου με τη βοήθεια του μακιγιάζ εκείνο το βράδυ. Ευτυχώς, ήταν ικανοποιημένος από τη συνολική απόδοσή μου.

Η γιαγιά μου είναι εδώ. Το ξέρω. Νιώθω το βλέμμα της πάνω μου. Δεν πρόλαβε να περάσει να με δει στο καμαρίνι μου πριν την έναρξη της παράστασης. Πάντα, όμως, το νιώθω, όταν είναι εδώ. Η παρουσία της με καθησυχάζει, και την έχω τόσο ανάγκη τώρα. Όπως συμβαίνει με όλους τους αυτιστικούς, δύσκολα αντέχω τον θόρυβο και το πλήθος. Ευτυχώς, η αίθουσα είναι βυθισμένη στο σκοτάδι. Το κοινό,

αθόρυβο, είναι συγκεντρωμένο στη μουσική και στους χορευτές, οι οποίοι με τη ρευστή έκφραση των κορμιών τους, αφηγούνται ένα από τα πιο διάσημα παραμύθια για παιδιά. Κάνω την είσοδό μου με κάποιες πιρουέτες πάνω στις πουέντ μου. Κλείνω τα μάτια και αφήνω τη μουσική να με παρασύρει. Νιώθω τη δόνηση από τον ήχο των πουέντ μου από την κορυφή μέχρι τα νύχια, καθώς λικνίζομαι ακολουθώντας τον ρυθμό. Ταξιδεύω το κορμί μου σε κάθε εκατοστό της σκηνής που μου είναι διαθέσιμο. Η καρδιά μου έχει συντονιστεί στις νότες του βιολιού. Η αναπνοή μου επιταχύνεται, καθώς τα βήματά μου διαδέχονται το ένα το άλλο. Νιώθω πια το βάθος της ύπαρξής μου. Ο εξορισμός της Αουρόρα, η απομόνωση στα βάθη του δάσους, η χαρά, όταν βρίσκει τους δικούς της, ο πόνος, όταν τους χάνει λίγο αφού επέστρεψε σε αυτούς και η ελπίδα ότι τελικά θα καταφέρει να αγαπηθεί. Αυτό το μπαλέτο έχει φτιαχτεί για εμένα. Κατά κάποιο τρόπο περιγράφει τη δική μου ζωή, από την ημέρα που έφυγα από τη Φλόριντα μέχρι τη στιγμή που βρήκα τη θέση μου στη σκηνή. Κανένας γοητευτικός πρίγκιπας στη ζωή μου, αλλά ένας μεγάλος έρωτας: ο χορός. Αυτό το πάθος που γεμίζει την καρδιά μου με αγαλλίαση. Ο χρόνος περνάει τόσο γρήγορα πάνω στην σκηνή. Με ρυθμό ξέφρενο που ούτε καν προλαβαίνω να κατανοήσω. Πολύ γρήγορα, υπερβολικά γρήγορα, η παράσταση τελειώνει. Η κουρτίνα πέφτει υπό τον εκκωφαντικό ήχο των χειροκροτημάτων

των θεατών. Όλη αυτή η φασαρία με κάνει να νιώθω νευρική. Μακάρι να μπορούσα να δραπετεύσω μακριά από το πλήθος, αλλά κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Έχω τον πρώτο ρόλο και αυτό σημαίνει ότι οι θεατές έχουν έρθει για να δουν εμένα κατά κύριο λόγο. Η μοναδική παραχώρηση που έκανε ο καλλιτεχνικός διευθυντής είναι τουλάχιστον να μην κρατάνε οι χαιρετισμοί πάρα πολύ ώρα. Σφίγγω, λοιπόν, τα δόντια, την ώρα που όλος ο θίασος με πλησιάζει στη σκηνή και χαιρετάμε το κοινό μας όλοι μαζί, μόλις σηκωθεί και πάλι η κόκκινη βελούδινη κουρτίνα. Η αίθουσα είναι πλέον κατάφωτη και εγώ μπορώ να δω πόσος κόσμος βρίσκεται από κάτω. Προτιμώ, όμως, να μην αφήσω το βλέμμα μου να εστιάσει περισσότερο για να γλυτώσω από τον πανικό. Ψάχνω με τα μάτια τη γιαγιά μου. Βρίσκεται στη συνηθισμένη της θέση, στο μπαλκόνι αριστερά της σκηνής. Βάζω τα δυνατά μου και συγκεντρώνω το βλέμμα μου στο πρόσωπό της. Δεν έχει αλλάξει καθόλου από την τελευταία φορά που με επισκέφθηκε πριν δέκα μήνες. Είναι λες και ο χρόνος δεν έχει καμία επίδραση πάνω της. Τα ασημένια μαλλιά της είναι πιασμένα σε ένα κομψό σινιόν, ενώ η κομψή της σιλουέτα αναδεικνύεται χάρη στην ψηλή της κορμοστασιά. Παρόλο που είμαι μακριά της, μπορώ να μαντέψω την περηφάνια στο βλέμμα της και το αδιόρατο χαμόγελο στα χείλη της. Με την άκρη των ματιών μου αντιλαμβάνομαι τους γονείς μου, που κάθονται στο πλάι της. Όπως κάθε φορά που με κοιτάζουν, έτσι και τώρα

είναι τελείως ανέκφραστοι. Ούτε χαρά ούτε θλίψη. Θα έλεγε κανείς πως οι παραστάσεις και η επιτυχία μου τους αφήνουν αδιάφορους. Αναρωτιέμαι γιατί συνεχίζουν να έρχονται στις πρεμιέρες μου, αφού δεν φαίνεται να εκτιμούν το μπαλέτο. Ευτυχώς, η αυλαία πέφτει και μπορώ επιτέλους να σβήσω αυτό το χαμόγελο που προκαλεί κράμπες στα ζυγωματικά μου. Όλος ο θίασος πηδάει από τη χαρά του και αγκαλιάζεται αποφεύγοντας φυσικά εμένα. Γνωρίζουν πολύ καλά πως δεν μου αρέσει να με αγγίζουν. Μόνο μερικοί χορευτές μου δίνουν σημασία και με ένα νεύμα του κεφαλιού τους με συγχάιρουν.

«Είσαι αξιολύπητη. Πιστεύεις πραγματικά ότι είσαι καλύτερη απ' όλους τους άλλους, ενώ δεν είσαι ικανή ούτε να χαρείς μαζί μας».

Θα έλεγε κανείς πως η Αγκάθα δεν εξάντλησε όλη της την ενέργεια πάνω στην σκηνή. Τα λόγια της είναι όπως πάντα γεμάτα χολή. Προτιμώ να την αγνοήσω και γι' αυτό της γυρίζω την πλάτη και ξεκινάω για το καμαρίνι μου. Η αντίπαλός μου, όμως, έχει διαφορετική άποψη. Πετάγεται μπροστά μου και με εμποδίζει. Υψώνει τον τόνο της φωνής της για να είναι σίγουρη πως όλα τα βλέμματα θα στραφούν πάνω μας.

«Έτσι για να ξέρεις, δεν έχεις να χαρείς με τίποτα. Εντάξει, δεν ήσουν χάλια. Οριακά μέτρια. Μήπως σε απασχολεί κάτι; Ίσως πρέπει να εγκαταλείψεις τις παραστάσεις, προτού τα χαλάσεις όλα». «Άφησέ την ήσυχη,

Αγκάθα. Η Κέιτλιν χόρευε πολύ ωραία απόψε. Ήταν υπέροχη, όπως κάθε φορά άλλωστε»

Αυτός είναι ο Άλεξ, ο φύλακας άγγελός μου. Πάντα υπέρ μου και κόντρα σε όλους τους άλλους. Το ειδύλλιό μας ήταν σύντομο και χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον, αλλά κατέληξε να γίνει ο καλύτερος φίλος μου, μιας που σαν εραστής δεν μου ταίριαξε. Είναι ο μόνος που κατάφερε να προσαρμοστεί στον αλλοπρόσαλλο χαρακτήρα μου και στην παντελή έλλειψη επικοινωνίας. Κατάλαβε γρήγορα πως δεν το έκανα από μικρότητα, αλλά επειδή έτσι είμαι. Είναι ο υπερασπιστής των καταπιεσμένων και των δίκαιων σκοπών. Πιστεύω πως εγώ είμαι ο βασικός αποδέκτης αυτού του ιπποτικού έργου, ακόμα κι αν δεν είμαι η μόνη που ωφελούμαι από την άνευ όρων στήριξή του. Αναμφίβολα, είμαι ιδιαίτερα κλειστός χαρακτήρας, αλλά η Αγκάθα δεν συμπαθεί κανέναν και το καθιστά σαφές με την πρώτη ευκαιρία σε ορισμένες από εμάς. Επωφελούμαι από την παρέμβαση του Άλεξ και τρυπώνω διακριτικά στον διάδρομο, ενώ η Αγκάθα συνεχίζει να εκτοξεύει τη χολή της.

Οι συνάδελφοί μου είναι πεπεισμένοι πως δεν είμαι άνθρωπος με χαρακτήρα. Αν είχαν κάνει έστω και μια προσπάθεια να με γνωρίσουν, θα ήξεραν πως μέσα στις φλέβες μου η οργή σιγοβράζει και τα μάτια μου πετάνε αστραπές. Όταν ήμουν νεότερη, η παραμικρή διαφωνία μπορούσε να προκαλέσει κρίση θυμού, με αποτέλεσμα να χτυπάω και να σπάω ο,τι βρισκόταν γύρω μου. Έπειτα,

άρχισα να χορεύω και οι κρίσεις αυτές μειώθηκαν, μέχρι που σταμάτησαν τελείως. Ο χορός ήταν πάντα η διέξοδος και σε καμία περίπτωση δεν θα ήθελα να γυρίσω πίσω σε αυτό που ήμουν. Καλύτερα άχρωμη και άνοστη παρά τρελή. Ο πρώτος γιατρός που είχαν επισκεφθεί οι γονείς μου τούς είχε κατηγορήσει για κακοποίηση. Από τα 42 σημάδια παιδικής κακοποίησης, εγώ εμφάνιζα πάνω από τα μισά, από σωματικούς τραυματισμούς μέχρι συναισθηματικά τραύματα και προβλήματα συμπεριφοράς. Ευτυχώς, η κοινωνική λειτουργός, που έσπευσε να διεξάγει έρευνα στην οικογένειά μου, ήταν κατάλληλα εκπαιδευμένη στο να αναγνωρίζει άτομα με αυτισμό. Έτσι, κατάφερα να γλυτώσω την τοποθέτηση σε ίδρυμα που μόνο αρνητικά θα λειτουργούσε στην ήδη επιβαρυνμένη ψυχολογική μου κατάσταση. Η ιδέα του να εκφράσω τα συναισθήματά μου μέσω μιας δραστηριότητας ήταν δική της. Μια πραγματική ευλογία. Έγινε λιγότερο βίαιη, με αποτέλεσμα να μειωθούν οι μελανιές και οι πληγές στο σώμα μου. Ήμουν περισσότερο συγκεντρωμένη στο σχολείο, αφού ήξερα ότι μπορώ να χαλαρώσω το απόγευμα. Μόνο η φυγή από το σπίτι συνεχίστηκε. Ποτέ δεν έφευγα μακριά. Έβρισκα καταφύγιο στο σπίτι της γιαγιάς μου, περιμένοντας να κοπάσει η καταιγίδα. Μου αρκεί η σκέψη της και όλα είναι καλύτερα. Βλέπω το είδωλό της στον καθρέφτη μου. Είναι εξάλλου ο μοναδικός άνθρωπος που του επιτρέπεται η πρόσβαση στο καμαρίνι μου.

«Καλησπέρα, γατούλα μου».

Πάντα με κάνει να χαμογελάω. Παρά τα χρόνια που πέρασαν, συνεχίζει να με αποκαλεί όπως ακριβώς κι όταν ήμουν μικρούλα. Αφήνω στην άκρη το βαμβάκι και το ντεμακιγιάζ για να την σφίξω στην αγκαλιά μου. Ορίστε. Επιτέλους, είμαι σπίτι μου. Αρκεί να είναι εκεί, λίγη σημασία έχει το πού, για να με κάνει να ηρεμήσω.

«Καλησπέρα, γιαγιά μου». «Για να σε δω, γατούλα μου».

Απομακρύνεται ελαφρώς, ενώ εγώ την αφήνω ανεμπόδιστα να με παρατηρήσει. Τίποτα δεν της ξεφεύγει. Και σίγουρα ούτε οι κύκλοι κάτω από τα μάτια μου, οι οποίοι χωρίς το μακιγιάζ είναι πλέον εμφανείς.

«Είσαι υπέροχη, αγάπη μου. Μόνο που δουλεύεις πολύ και αυτό φαίνεται. Πρέπει να ξεκουράζεσαι». «Θα το σκεφτώ, γιαγιά».

Σηκώνει το ένα φρύδι με σκεπτικό ύφος. Με ξέρει πολύ καλά.

«Εντάξει. Θα κάνω μια προσπάθεια, όσο θα είσαι και εσύ εδώ».

«Καλώς. Σχεδιάζω να περάσω όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο μαζί σου. Είμαι σίγουρη ότι έχουμε πολλά πράγματα να πούμε».

Αμφιβάλλω, αλλά δεν έχει και πολλή σημασία. Αυτό που θέλω μόνο είναι να είμαι μαζί της, ακόμα κι αν δεν μιλάμε καθόλου. Και φυσικά, ίσως εγώ δεν έχω τίποτα να διηγηθώ, αλλά εκείνη θα έχει. Γνωρίζω πόσο αγαπάει το

καινούργιο της σπίτι στη μέση του πουθενά. Και τον γείτονά της. Κυρίως τον γείτονά της. Μου μιλάει για εκείνον, κάθε φορά που με παίρνει τηλέφωνο. Πιστεύω πως ονειρεύεται, είτε το παραδέχεται είτε όχι, να με παντρέψει μαζί του. Η γιαγιά μου κάνει ακόμα όνειρα για εμένα. Είναι υπέροχη.

«Είσαι έτοιμη να φύγουμε, Κέιτλιν; Οι γονείς σου μας περιμένουν για να πάμε για φαγητό».

Φυσικά. Το διάσημο οικογενειακό δείπνο! Αυτό που διοργανώνεται μόνο το βράδυ μετά από κάθε πρεμιέρα μου και που πλέον αποτελεί τη μοναδική επαφή με τους γεννήτορές μου. Ωστόσο, παρά την πλήρη απουσία επαφών την υπόλοιπη χρονιά, δεν έχω και πάλι τίποτα να τους πω, ή μάλλον δεν κατορθώνω να τους μιλήσω. Έτσι, αυτό το δείπνο γρήγορα μετατρέπεται σε σιωπηλό δείπνο, κατά τη διάρκεια του οποίου αισθανόμαστε όλοι άβολα, ενώ η γιαγιά μου προσπαθεί επί δυο ώρες να αναθερμάνει τους οικογενειακούς δεσμούς, που ποτέ δεν υπήρξαν. Αυτή η ιδέα με χαροποιεί περισσότερο βέβαια από το να αφήσω τη θέση της πρίμας στην Αγκάθα.

«Είσαι περισσότερο εκφραστική απ' όσο νομίζεις, γατούλα μου. Μην παίρνεις τέτοια έκφραση, αγάπη μου. Αυτό το δείπνο είναι σημαντικό για την οικογένειά μας».

«Ναι, καλά!» «Εντάξει. Αυτό το δείπνο είναι τρομερά σημαντικό για εμένα. Θα συναντηθούν και πάλι ο γιος μου και η εγγονή μου».

Αυτά τα ικετευτικά μάτια... Θα ήθελα τόσο πολύ να έχω

τα μάτια της. Σίγουρα θα ήταν διαφορετική η ζωή μου!

«Γιαγιά, πόσο ξέρεις να με χειρίζεσαι. Πάω κατευθείαν να αλλάξω και φύγαμε». «Είσαι η καλύτερη εγγονή όλου του κόσμου».

«Δεν αμφιβάλλω καθόλου!»

Προτού βγει από την πόρτα, σταματάει και μου δίνει έναν φάκελο που είχε γλιστρήσει κάτω από τη χαραμάδα. Τον αρπάζω με τρεμάμενα χέρια. Έχω αρχίσει πλέον να φοβάμαι την αλληλογραφία.

«Α! Βάλε ένα όμορφο φόρεμα, γατούλα μου, αν θέλεις. Δεν θέλω να πιάσει τη μητέρα σου κρίση όπως την προηγούμενη φορά που σε είδε με το σκισμένο τζιν».

Άξιζε πραγματικά να δεις το πρόσωπό της εκείνη την στιγμή. Ωστόσο, δεν είχα την παραμικρή διάθεση ούτε να χαμογελάσω. Ανοίγω τον κατακόκκινο φάκελο γνωρίζοντας εκ των προτέρων το περιεχόμενό του. Όλα τα απειλητικά γράμματα, που είχα λάβει, ήταν ακριβώς τα ίδια με αυτό εδώ. Αμέσως, αναγνωρίζω τη γεμάτη θυμό γραφή που γεμίζει το χαρτί. Είναι γραφή χυδαία και βίαη. Τόσο οι λέξεις όσο και τα σκισίματα πάνω στο φύλλο από τη βία και τον ξερό τρόπο γραφής δηλώνουν ξεκάθαρα το μένος του αποστολέα.

«Δεν με άκουσες. Σου έχω πει ότι μου ανήκεις και σου απαγόρευσα να δείχνεις τον κώλο σου σ' όλο τον κόσμο. Θα έπρεπε να είχες αποσυρθεί, όταν είχες την ευκαιρία αντί να γίνεις πουτάνα. Τώρα, θα πάρω την κατάσταση στα χέρια

μου. Από εδώ και πέρα, θα χορεύεις μόνο για εμένα. Θα έρθω να σε βρω».

Η ανάσα μου είναι κοφτή και ακανόνιστη. Τα χέρια μου τρέμουν σαν φύλλο που πέφτει στη γη. Είναι η πρώτη φορά που αυτός ο άνδρας μου ανακοινώνει την πρόθεσή του να έρθει να με βρει· γιατί σίγουρα πρόκειται για άνδρα, δεν υπάρχει αμφιβολία. Τα πρώτα γράμματα που είχα λάβει μου είχαν δώσει την εντύπωση ότι επρόκειτο για έναν κάπως πιο κτητικό θαυμαστή μου. Στα γράμματά του αφηγούνταν τη ζωή μας ως ζευγάρι, όπως αυτός την φανταζόταν, περιγράφοντας γλαφυρά τις πρόστυχες φαντασιώσεις του. Όσο περνούσε ο καιρός, οι περιγραφές άρχισαν να γίνονται πιο ωμές και τα λόγια του πιο απειλητικά. Άφησε το «θέλω να σε πάρω από παντού» και έφτασε στο «θέλω να σε τρυπήσω με τον πούτσο μου και να σε γαμάω μέχρι να ουρλιάξεις από τον πόνο». Επίσης, μου καταλόγιζε την έλλειψη ανταπόκρισης και συμμετοχής στη σχέση μας. Ποια σχέση; Δεν ξέρω κανέναν τόσο διεστραμμένο που θα μπορούσε να επινοήσει μια τόσο καυτή σχέση μαζί μου. Ο τρόπος με τον οποίο με φαντασιώνεται δείχνει ξεκάθαρα πως δεν με γνωρίζει. Προφανώς, αποφάσισε να το αλλάξει αυτό. Βγάζω από την τσάντα το κινητό σε μια προσπάθεια να ανακτήσω τον έλεγχο. Από τότε που τα γράμματα έγιναν πηγή αγωνίας για εμένα, άρχισα να τα παραδίδω στον καλλιτεχνικό διευθυντή, ο οποίος έχει ήδη έρθει σε επαφή με την αστυνομία. Δυστυχώς, μέχρι στιγμής,

οι επιθεωρητές δεν έχουν κανένα στοιχείο και σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, δεν έχω κανέναν λόγο να ανησυχώ. Απ' ό,τι φαίνεται, οι ανώνυμοι ενοχλητικοί θαυμαστές δεν περνούν ποτέ στην πράξη. Και οι υπόλοιποι; Για αυτούς δεν πήρα ποτέ απάντηση. Άρχισα να πιστεύω πως είμαι παρανοϊκή. Εντάξει, είμαι λίγο. Ας πούμε ότι έχω μια φυσική τάση να φαντάζομαι διάφορα σενάρια. Είναι, όμως, ώρα να σταματήσουν αυτά τα γράμματα.

«Κείτλιν! Ήσουν υπέροχη. Τα σχόλια των θεατών ήταν πάρα πολύ καλά». «Ευχαριστώ, κύριε. Δεν σας παίρνω γι' αυτό όμως».

Τον ακούω να αναστενάζει μέσα από το ακουστικό. Ούτε αυτός με εκτιμάει ιδιαίτερα. Με ανέχεται, γιατί του είμαι χρήσιμη. Του φέρνω πολλά χρήματα και έτσι, νιώθει υποχρεωμένος να κάνει προσπάθειες να με αντέχει.

«Τι μπορώ να κάνω για εσένα;» «Έλαβα ένα καινούργιο γράμμα». «Το έχουμε συζητήσει ήδη αυτό το θέμα. Πρέπει να τα προσπερνάς και να τα πετάς δίχως να τα ανοίγεις. Αυτός ο άνδρας δεν θα περάσει ποτέ στην πράξη». «Βασικά, έλαβα ένα γράμμα στο σπίτι μου και βρήκα ένα ακόμα κάτω από την πόρτα του καμαρινιού μου».

Η σιωπή που ακολουθεί με καθησυχάζει. Ίσως με πάρει επιτέλους στα σοβαρά.

«Άφησε τα γράμματα στο προσωπικό ασφαλείας φεύγοντας από το θέατρο. Θα τα παραδώσω στην αστυνομία».

«Σας ευχαριστώ, κύριε». «Τίποτα, Κέιτλιν. Να περάσεις καλά απόψε. Το αξίζεις. Θα βρεθούμε αύριο για να μιλήσουμε για την έρευνα».

«Εντάξει. Αντίο».

Μετά το τηλεφώνημα νιώθω ανακούφιση. Ελπίζω ότι με αυτά τα καινούργια γράμματα θα υπάρξει εξέλιξη στην υπόθεσή μου. Έχω ήδη αρκετό φόβο για τον κόσμο που με περιβάλλει και το μόνο που μου έλειπε ήταν ένας ψυχοπαθής στη ζωή μου.

Ετοιμάζομαι γρήγορα. Όχι επειδή βιάζομαι να συναντήσω τους γονείς μου, αλλά για να μην βλέπω αυτά τα κακοήθη γράμματα που τώρα βρίσκονται πάνω στην τουαλέτα μου. Ρίχνω μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, αφήνω τα γράμματα στο προσωπικό ασφαλείας και φεύγω από το θέατρο.

Κεφάλαιο 3

Κέιτλιν

Οι γονείς μου δεν έχουν αλλάξει καθόλου. Ο πατέρας μου έχει όπως πάντα γκριζα, ανακατεμένα μαλλιά και μπλε διαπεραστικά μάτια όπως τα δικά μου. Η μητέρα μου, με το σινιόν της που δεν ξεφεύγει ούτε τρίχα και τις τέσσερις καρφίτσες που κρατάνε στη θέση τους το αυστηρό παντελόνι του ταγιέρ της, είναι απεγάδιαστη. Από παιδί ακόμα με κοιτάνε πάντα με τον ίδιο τρόπο. Σαν να είμαι ένα εξωγήινο ον που δεν μπορούν να αποκωδικοποιήσουν.

«Σε ευχαριστούμε που μας έκανες την τιμή με την παρουσία σου, Κέιτλιν. Βλέπω ήρθες με το πάσο σου στη συνάντησή μας! Γνωρίζεις, ωστόσο, πως η μητέρα σου δεν μπορεί να στέκεται όρθια για πολλή ώρα».

Η μητέρα μου έχει πράγματι πρόβλημα στα γόνατα λόγω αδύναμων αρθρώσεων, αλλά πονάει μόνο όταν ο καιρός είναι ψυχρός και βροχερός. Ωστόσο, απόψε ο ουρανός είναι ξάστερος.

«Καλησπέρα, μπαμπά. Έχει πολύ γλυκό καιρό για την εποχή, δεν νομίζεις; Μπορείς να δεις ακόμα και τα αστέρια».

«Μην είσαι αναιδής, Κέιτλιν».

Φυσικά. Οι γονείς μου πάντα έκαναν κόμμα, ειδικά για να μου πάνε κόντρα. Η γιαγιά μου αποφασίζει να παρέμβει,

προτού το δείπνο τελειώσει πριν την ώρα του. Βασικά, προτού καν φτάσουμε στο εστιατόριο.

«Λοιπόν, ας πάμε για φαγητό. Πεθαίνω της πείνας».

Η γιαγιά μου με πιάνει αγκαζέ και περπατάμε μαζί στο πεζοδρόμιο χωρίς να μιλάμε, με τους γονείς μου να μας ακολουθούν. Έχω τη δυσάρεστη αίσθηση ότι με παρακολουθούν. Νιώθω ότι ένα βλέμμα μου καίει την πλάτη και αμέσως κρύος ιδρώτας διαπερνά την σπονδυλική μου στήλη. Σίγουρα, θα μπορούσα να σκεφτώ ότι αυτή η αίσθηση οφείλεται στην παρουσία των γονιών μου, αλλά ποτέ δεν μου έχουν προκαλέσει παρόμοια σωματική αντίδραση. Με πιάνει ανατριχίλα, καθώς κοιτάω τριγύρω μήπως εντοπίσω ποιος θα μπορούσε να με παρακολουθεί. Όμως, το αδύναμο φως του φεγγαριού και οι αραιά τοποθετημένοι φανοστάτες δημιουργούν απειλητικές σκιές στο ημίφως και δεν με βοηθούν να διακρίνω καλά, αν υπάρχει κάποιος στο ημίφως.

«Κρυώνεις, αγάπη μου;» «Όχι, γιαγιά. Είμαι εντάξει. Απλώς ανυπομονώ να επιστρέψω σπίτι. Είμαι κουρασμένη».

Δεν έχω αναφέρει τίποτα για τα γράμματα στη γιαγιά μου. Δεν ήθελα να ανησυχήσει. Η ζωή της είναι ήρεμη και ειρηνική και δεν θα ήθελα να αλλάξει αυτό.

«Πότε θα με επισκεφτείς στη Βιρτζίνια; Ο καθαρός αέρας και η άπλα θα σου κάνουν σίγουρα καλό». «Δεν αμφιβάλλω καθόλου, γιαγιά, αλλά η σεζόν μόλις ξεκίνησε

και οι παραστάσεις της Ωραιάς Κοιμωμένης θα συνεχιστούν για αρκετές εβδομάδες». «Και στη συνέχεια, θα γίνουν οντισιόν για ένα καινούργιο μπαλέτο και προφανώς, εσύ θα πάρεις τον πρώτο ρόλο, έπειτα θα αρχίσουν οι πρόβες για τη νέα παράσταση και ξανά παραστάσεις. Κατ, δεν πρόκειται να τελειώσει ποτέ όλο αυτό».

Χαμηλώνω το κεφάλι, νιώθοντας ντροπιασμένη που είμαι τόσο κακιά εγγονή. Οι παρατηρήσεις της είναι πέρα για πέρα δικαιολογημένες.

«Λυπάμαι που σε απογοητεύω, γιαγιά».

Σταματάει τόσο απότομα για να με κοιτάξει μέσα στα μάτια που οι γονείς μου πέφτουν πάνω μας.

«Ποτέ δεν θα με απογοητεύσεις, γατούλα μου. Το ακούς; Είμαι τόσο περήφανη για εσένα, το ίδιο και οι γονείς σου».

Τους ρίχνει μια έντονη ματιά που δεν τους αφήνει άλλο περιθώριο από το να απαντήσουν καταφατικά.

«Φυσικά, Κέιπλιν. Είμαστε χαρούμενοι για εσένα».

Δεν είναι βέβαια το ίδιο πράγμα με το να είναι περήφανοι, αλλά μου φτάνει και αυτό. Γνωρίζω καλά πως δεν θα πάρω κάτι καλύτερο από αυτούς. Αρχίζουμε ξανά να περπατάμε με αργό βήμα.

«Θα ήθελα μόνο να μπορούσα να σε κάνω να ανακαλύψεις και κάτι άλλο πέρα από τον χορό. Και έπειτα θέλω να σου γνωρίσω και τον Βαρακιήλ». «Τον γείτονά σου;»

Συγκατανεύει με ένα κούνημα του κεφαλιού.

«Δεν μου είχες πει ποτέ το όνομά του. Είναι πολύ παράξενο». «Μην τον κρίνεις, αν δεν τον γνωρίσεις πρώτα. Είναι ένας άγγελος, αγάπη μου».

Μα φυσικά! Η γιαγιά μου αγαπάει όλον τον κόσμο χωρίς να κάνει καμία διάκριση. Η συζήτηση θα μπορούσε κάλλιστα να έχει τελειώσει εκεί. Αλλά όχι! Η μητέρα μου ήθελε προφανώς να ανακατευτεί και ξανάπιασε το θέμα από την αρχή, μόλις καθίσαμε στο τραπέζι.

«Όπως και να' χει, γνωρίζετε πως η Κέιτλιν δεν έχει χρόνο για έρωτες, μητέρα. Θα χρειαστεί να ενδιαφερθεί για κάποιον άλλον πέρα από τον εαυτό της και αυτό δεν φαίνεται να συμβαίνει σύντομα».

Η μητέρα μου γίνεται ολοένα και πιο επικριτική. Αναρωτιέμαι γιατί πιέζεται και έρχεται να με δει, αφού είναι ξεκάθαρο πως δεν έχει καμία διάθεση. Η γιαγιά μου σίγουρα έχει παίξει ρόλο σε αυτό. Ξέρει να πείθει τους άλλους. Θα ήθελα να μπορούσα να πω στην οικογένειά μου ότι τους αγαπώ, αλλά θα έπρεπε πρώτα οι γονείς μου να με δεχτούν όπως είμαι και αυτό είναι κάτι που δεν κατόρθωσαν ποτέ. Απόψε έχει πάει αργά, είμαι κουρασμένη και η σιωπή μου θεωρείται κάθε φορά σαν απόρριψη. Στην πραγματικότητα, είναι μια αποδοχή της κατάστασης. Όπως πάντα, η γιαγιά μου κάνει τον διαιτητή στις διενέξεις μας. Πιστεύω πως αν δεν ήταν η γιαγιά μου, δεν θα υπήρχε καμία επικοινωνία μεταξύ μας.

«Ας παραγγείλουμε. Είναι αρκετά αργά για μια

ηλικιωμένη κυρία σαν εμένα».

Κοιτάζοντας τον κατάλογο, νιώθω να με πνίγει η σιωπή που επικρατεί στο δικό μας τραπέζι και έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη φασαρία των πελατών στα άλλα τραπέζια. Η γιαγιά μου με γνωρίζει καλά και μου σφίγγει το χέρι κάτω από το τραπέζι.

«Πήγαινε, έχεις χρόνο».

Σηκώνομαι βιαστικά, αγνοώντας τη μητέρα μου που ήδη άρχισε τις διαμαρτυρίες. Ο καθαρός αέρας μού κάνει πολύ καλό. Το ελαφρύ αεράκι μού χαϊδεύει τα πόδια και κάνει τα μάγουλά μου να κοκκινίσουν. Επωφελούμαι από την ηρεμία της νύχτας και κάνω λίγα βήματα πιο μακριά από την είσοδο του εστιατορίου. Ακουμπάω στον τοίχο και σηκώνω ψηλά τα μάτια μου στον ουρανό. Δεν υπάρχει ούτε ένα σύννεφο. Τα αστέρια λάμπουν πάνω σε αυτό το υπέροχο χαλί από μαύρο βελούδο. Θα μπορούσα να μείνω εκεί με τις ώρες και να αφήσω αυτή τη γαλήνη να γεμίσει την αναστατωμένη ψυχή μου. Μικρότερη ονειρευόμουν να μπορώ πετάξω ψηλά και να χορέψω πάνω σε ένα σύννεφο. Ένας θόρυβος από βήματα στα αριστερά μου με κάνει να πεταχτώ και να συνειδητοποιήσω πού βρίσκομαι. Είμαι μια γυναίκα μόνη σε ένα σκοτεινό δρομάκι της Νέας Υόρκης. Μια ανησυχία αρχίζει να διαπερνά το κορμί μου. Στέκομαι ακίνητη. Παίρνω τον δρόμο της επιστροφής. Θέλω να φτάσω γρήγορα στο εστιατόριο. Δεν έχω απομακρυνθεί ιδιαίτερα, αλλά η απόσταση μού φαίνεται τώρα τεράστια.

Αισθάνομαι ότι κάποιος με ακολουθεί. Είμαι σίγουρη. Θόρυβος από βήματα. Και μια δυνατή ανάσα. Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό. Το στομάχι μου σφίγγεται από την αγωνία και η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή. Επιταχύνω το βήμα μου και νιώθω ανακούφιση, όταν φτάνω στον προορισμό μου. Ευχαριστώ τον πορτιέρη που προλαβαίνει να ανοίξει την πόρτα και με αφήνει να περάσω χωρίς να χρειαστεί να καθυστερήσω. Προστατευμένη πια πίσω από τις γυάλινες πόρτες, κοιτάω πίσω μου, αλλά το μόνο που βλέπω είναι ο έρημος και ήσυχος δρόμος. Κανένας δεν φαίνεται. Η καρδιά μου ξαναβρίσκει τον φυσιολογικό της ρυθμό, αλλά το κεφάλι μου ακόμα βουίζει από την αγωνία. Νιώθω ότι το χάος των συναισθημάτων ξυπνάει το αυτιστικό παιδί μέσα μου. Βρίσκομαι στα πρόθυρα μιας κρίσης πανικού όπως αυτές που πάθαινα σε πολύ μικρή ηλικία. Βρίσκω καταφύγιο στις γυναικείες τουαλέτες. Κλειδώνω την πόρτα και κουλουριάζομαι στο πάτωμα με τον κορμό μου να γέρνει μπρος-πίσω. Νιώθω την ανάγκη να χορέψω για να εξωτερικεύσω τον φόβο που με κατατρώει, αλλά αυτό είναι αδύνατο αυτή την στιγμή. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ σε εμένα και να αδειάσω το μυαλό μου. Πιο εύκολο είναι να το λες παρά να γίνει όμως!

Ακούγεται θόρυβος από τακούνια στα πλακάκια μπροστά από την πόρτα. Κάνω ενστικτωδώς ένα βήμα πίσω, αλλά με εμποδίζει η λεκάνη που βρίσκεται πίσω μου.

«Γατούλα μου; Είσαι καλά; Σε είδα να μπαίνεις, αλλά δεν

επέστρεψες στο τραπέζι».

Το άκουσμα της φωνής της γιαγιάς μου μού κάνει καλό. Αποφασίζω να συγκεντρωθώ σε αυτό, στην ίδια και τη φωνή της, μετρώντας παράλληλα από μέσα μου. Εισπνοή, 1, 2, 3, 4. Εκπνοή, 1, 2, 3, 4. Επαναλαμβάνω την άσκηση πέντε φορές συνεχόμενα. Η γιαγιά μου, αφού βημάτισε πάνω-κάτω για λίγη ώρα, κοντοστάθηκε έξω από την πόρτα της τουαλέτας που βρισκόμουν εγώ.

«Άνοιξέ μου, Κατ. Το ξέρω ότι είσαι εδώ».

Τεντώνω το χέρι μου για να ξεκλειδώσω και η γιαγιά μου ανοίγει την πόρτα μαλακά. Τα μάτια της με κοιτούν λυπημένα. Κάθεται οκλαδόν μπροστά μου και μου χαϊδεύει τα μαλλιά, όπως κάνει πάντα όταν είμαι αναστατωμένη.

«Τι συμβαίνει, αγάπη μου;»

Δεν θέλω να μιλήσω. Όχι τώρα. Και κυρίως, όχι εδώ. Θα της τα πω όλα όμως. Το έχω ανάγκη. Θα το κάνω, όμως, στο σπίτι μου, εκεί που νιώθω ασφαλής. Αν πραγματικά είμαι και εκεί ασφαλής. Έχω πια αρχίσει να αμφιβάλλω.

«Οι γονείς σου σε αγαπούν, γατούλα μου. Απλώς δεν ξέρουν πώς να σου φερθούν. Δεν μπορούν να σε καταλάβουν».

«Το ξέρω, γιαγιά. Δεν πειράζει».

Προτιμώ να θεωρήσει την αντίδρασή μου ως τη λήξη αυτού του άβολου δείπνου.

«Λοιπόν, πάμε, αγάπη μου. Μην κάθεται κάτω. Θα αρπάξεις κανένα κρύωμα σε αυτά τα παγωμένα

πλακάκια».

Με βοηθάει να σηκωθώ και κατεβάζει το φόρεμά μου που έχει σηκωθεί ελαφρώς.

«Έχει περάσει η ηλικία που μπορούσες να δείχνεις το βρακάκι σου, αγάπη μου».

Το σχόλιό της με κάνει να χαμογελάσω. Με κρατάει από το χέρι και επιστρέφουμε μαζί στο τραπέζι.

«Επιτέλους! Το φαγητό έχει σερβιριστεί εδώ και πόση ώρα. Έχουν κρυώσει πια. Τι έκανες, Κέιτλιν; Μοίραζες αυτόγραφα;»

Θα είχα βάλει τα γέλια, αν δεν ήθελα στην πραγματικότητα να κλάψω. Η μητέρα μου έχει πείσει τον εαυτό της ότι προτίμησα να γίνω διάσημη από το να ζω με την οικογένειά μου. Πόσο έξω πέφτει! Αυτό που ουσιαστικά έχω επιλέξει είναι το φυσιολογικό, είναι η ελευθερία μου. Στο κάτω-κάτω, επέλεξα να απελευθερώσω το μυαλό μου από όλα εκείνα τα συναισθήματα που με βομβαρδίζουν για χρόνια και προσπαθούν να μου επιβάλλουν μια ανιαρή ζωή, αν και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν την ίδια άποψη με εμένα. Είναι αλήθεια πως η φωτογραφία μου κάνει τον γύρο της πόλης, αφού βρίσκεται σχεδόν στα μισά λεωφορεία και εμφανίζομαι τακτικά σε όλα τα περιοδικά που αφορούν τον χορό. Ωστόσο, όπως το βλέπω εγώ, αυτό που κάνω είναι αυτό που πραγματικά αγαπώ. Και μέχρι πολύ πρόσφατα, είχα καταφέρει να μην ασχολούμαι καθόλου με την πολυπλοκότητα και τον σαματά που με

περιβάλλον.

«Τουλάχιστον, θα μπορούσες να καθίσεις για να αρχίσουμε επιτέλους το φαγητό!»

«Συγγνώμη».

Φυσικά. Όπως πάντα, ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου και είχα μείνει ακίνητη δίπλα από το τραπέζι χωρίς να καθίσω. Κάθομαι, λοιπόν, στη θέση μου και το δείπνο ξεκινά. Η βραδιά εκτυλίσσεται ακριβώς όπως και όλες οι άλλες, μέσα σε μια σχεδόν νεκρική σιωπή, που διακοπτόταν μόνο από φράσεις της γιαγιάς μου, η οποία απελπισμένα προσπαθούσε να μας κάνει να ξαναμιλήσουμε.

«Θα μπορούσαμε ίσως να πάμε όλοι μαζί μια βόλτα στην πόλη αύριο».

«Φυσικά και όχι. Η εθνική μας σταρ έχει σίγουρα καλύτερα πράγματα να κάνει για να περάσει τον χρόνο της».

Σίγουρα. Η μητέρα μου δεν θα με συγχωρήσει ποτέ για αυτό που είμαι: ανεξάρτητη. Μετά τη διάγνωση των γιατρών, η μητέρα μου είχε έντονες διαφωνίες ότι οι κρίσεις θυμού προέρχονταν από τον αυτισμό και όχι από το γεγονός ότι απλώς ήμουν απείθαρχη. Επιπλέον, είχε δηλώσει πως θα την χρειαζόμουν πάντα στο πλάι μου για να τα καταφέρω στη ζωή και πραγματικά της άρεσε αυτή η ιδέα. Πίστευε πως θα ήμουν για πάντα το κοριτσάκι της μαμάς του. Ωστόσο, το μέλλον τής απέδειξε το αντίθετο. Προτιμώ να απαντήσω στη γιαγιά μου για να αποφύγω τη διαμάχη με

τη μητέρα μου.

«Δεν δουλεύω αύριο. Μας αφήνουν πάντα μια μέρα ελεύθερη. Πρέπει μόνο να πάω στην προπόνησή μου το πρωί και μετά είμαι όλη δική σου». «Θαύμα! Αυτό πρέπει να είναι πολύ σπάνιο, μιας και δεν βρίσκεις ούτε τον χρόνο να μας πάρεις τηλέφωνο!»

Η γιαγιά παρεμβαίνει όπως πάντα.

«Θα ήθελα πολύ να επισκεφθώ το νησί Έλις. Δεν έχουμε πάει ποτέ».

Ούτε εγώ έχω πατήσει το πόδι μου εκεί. Η ιδέα του να βρεθώ στριμωγμένη σε ένα φέριμποτ δεν με ενθουσίασε ποτέ, αλλά το να ξεφύγω έστω και λίγο από το Μεγάλο μήλο και τις έγνοιες μου παρέα με τη γιαγιά μου είναι μια ιδιαίτερα ελκυστική ιδέα.

«Τέλεια ιδέα, γιαγιά. Θα επιστρέψουμε μετά το μεσημεριανό. Θα αναλάβω εγώ να βγάλω τα εισιτήρια, πριν πάω στην πρόβα». «Και δεν θα μας ρωτήσεις, αν θέλουμε να έρθουμε και εμείς μαζί σας, φυσικά!»

Καταπίνω τον κόμπο που μου στέκεται στον λαιμό. Η μητέρα μου δεν δείχνει έλεος απόψε. Νομίζω ότι έχει έρθει η ώρα να ξεκαθαρίσουμε τις σχέσεις μας. Δυστυχώς, όμως, δεν είμαι σε θέση να αντέξω κάτι τέτοιο σήμερα. Προτιμώ να παριστάνω την πειθήνια κόρη και να εκτονώνομαι χτυπώντας τα δάχτυλά μου στο μπράτσο της καρέκλας.

«Μπαμπά, μαμά, θέλετε να έρθετε και εσείς μαζί μας στο νησί Έλις αύριο;»

«Ε, λοιπόν, μάντεψε! Δεν μπορούμε. Δουλεύουμε άγριο. Δεν είμαστε στη διάθεση της κυρίας, όταν το αποφασίσει να μας αφιερώσει λίγο από τον χρόνο της!»

Τόσος χαμός για αυτή την απάντηση! Και έπειτα θα με κατηγορούν ότι δεν κάνω καμία προσπάθεια. Δαγκώνω την γλώσσα μου για να μην ουρλιάξω από τον θυμό που νιώθω να με πνίγει. Άντε να τελειώσει γρήγορα αυτό το δείπνο για να μπορέσω να βρεθώ και πάλι στο καταφύγιό μου και να εκτονώσω όλη την πίεση που με περικυκλώνει. Για αυτόν και μόνο τον σκοπό έχω διαμορφώσει έναν ειδικό χώρο με καθρέφτη και μπάρα κατά μήκος του τοίχου. Μια μίνι αίθουσα χορού μόνο για εμένα που με εξυπηρετεί τα βράδια, όταν δεν μπορώ να κλείσω μάτι.

Επιτέλους σπίτι μου! Με το παχύλό μου εισόδημα καταφέρνω να διατηρώ το μεγάλο μου τεσσάρι στην καρδιά της Νέας Υόρκης, κοντά στο Αμερικανικό Θέατρο Μπαλέτου χωρίς να χρειάζεται να μετακινούμαι με τα μέσα μεταφοράς. Μια πραγματική πολυτέλεια για εμένα. Πάω παντού με τα πόδια και αυτό με βολεύει πάρα πολύ. Ξεκλειδώνω την πόρτα και κάνω νόημα στη γιαγιά μου να περάσει μπροστά. Μπορεί να κρατιέται σε καλή φόρμα για την ηλικία της, αλλά βλέπω ότι έχει κουραστεί και είμαι σίγουρη ότι δεν θα αργήσει να αποσυρθεί στο δωμάτιό της. Γιατί έχει, φυσικά, το δικό της δωμάτιο στο σπίτι μου. Δεν προσκαλώ ποτέ κανέναν άλλον εκτός από εκείνη και έτσι, το τρίτο δωμάτιο είναι ειδικά διακοσμημένο σύμφωνα με τα

γούστα και τις προτιμήσεις της.

«Κοίτα, γατούλα μου. Ένα γράμμα βρίσκεται στο κατώφλι της πόρτας. Μήπως έχεις κρυφό θαυμαστή και μου τον κρύβεις;»

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.